

Schiller Instituttets hasteudtalelse: Westfalen, ikke Versailles: Verden har brug for en 'Oase- Plan' i Mellemosten!

17. oktober 2023 (EIRNS) – "Valget står ikke længere mellem vold og ikke-vold. Valget står mellem ikke-vold og ikke-eksistens."

-Dr. Martin Luther King, Riverside Church, 4. april 1967.

17. oktober – FN's særlige rapportør, Francesca Albanese, advarede 14. oktober om, at: "I selvforsvarets navn forsøger Israel at retfærdiggøre, hvad der ville svare til etnisk udrensning... Israel har allerede udført etnisk masseudrensning af palæstinensere i krigens tåge." Sydvestasien er nu skueplads for det, der er den seneste fase i den Tredje Verdenskrig, som nu udkæmpes mod Rusland og Kina. Nogle gange kaldes denne krig "Ukraine/Rusland"; engang blev den kaldt "Afghanistan"; i dag kaldes den "Mellemosten". Kun få tør kalde den ved dens rigtige navn. Som J. Robert Oppenheimer bemærkede i et interview: "Nu er jeg blevet Døden, ødelæggeren af verdener."

Millioner af menneskers liv – 2 millioner mennesker i Gaza og millioner af andre fra forskellige trosretninger og nationer i nærheden – hænger i en tynd tråd. Menneskeheden må handle; det er allerede næsten for sent. Nationen Kina, som nu er vært for 140 nationer ved Belt and Road Forum, udtrykte i sidste uge et synspunkt, som alle fornuftige mennesker ville være enige i: "FN har ansvaret og forpligtelsen til at spille sin rolle i det palæstinensiske spørgsmål," og at Kina "støtter

Sikkerhedsrådet i at afholde et hastemøde om den palæstinensisk-israelske konflikt, er enig i at mødet bør fokusere på humanitære bekymringer, kræve en våbenhvile, et stop for vold og beskyttelse af civile, opnå en bindende international aftale og iværksætte konkrete foranstaltninger.”

Vil denne tankegang sejre? Eller vil den anglo-amerikanske “NATO”-finansalliance og krigsparti, gennem sin intrigante, arrogante dårskab, ødelægge sig selv og det meste liv på planeten gennem en “utilsigtet” atomkrig, udløst af religiøs fanatisme og det udbrudte orgie af “gengældelsesvold” i Sydvestasien, ellers stadig kendt under sit britiske koloninavn som “Mellemøsten”? FN’s troværdighed og endda overlevelse står nu på spil.

Den evige voldscyklus, der fortærer generation efter generation, forurener og vanhelliger endnu engang de hellige steder og monumenter i det fælles mødested for jødedom, kristendom og islam. Det rapporteres nu bredt af anerkendte publikationer, at der var en pagt mellem premierminister Benjamin Netanyahu og elementer inden for Hamas for at underminere freden. Det israelske dagblad Haaretz rapporterede den 9. oktober, at “mellem 2012 og 2018 gav Netanyahu Qatar tilladelse til at overføre et samlet beløb på omkring en milliard dollars til Gaza, hvoraf mindst halvdelen nåede Hamas, herunder dets militære fløj.” Haaretz citerer også Netanyahu “ifølge Jerusalem Post” for følgende udtalelse den 11. marts 2019: “‘Enhver, der ønsker at forpurre oprettelsen af en palæstinensisk stat, må støtte op om Hamas og overføre penge til Hamas,’ sagde Netanyahu til sit Likud-partis Knesset-medlemmer i marts 2019, ‘Det er en del af vores strategi.’”

Hvad der virkelig skete den 7. oktober, er stadig ikke blevet undersøgt. Timingen for angrebet kunne ikke have været værre – eller bedre. Igangværende diskussioner mellem flere nationer i regionen, herunder mellem Saudi-Arabien og Israel, såvel som med Kina og andre nationer uden for området, søger at erstatte

dybtliggende, langsigtede konflikter med en ny æra af internationalt økonomisk samarbejde, gennem tiltag som Bælte- og Vej-Initiativet (BVI). Uanset hvilken motivation, der lå bag Hamas-angrebet, har det haft den effekt, at det har forstyrret udviklingen af denne meget følsomme proces. Disse initiativer er nu truet. Ligesom med begivenhederne den 7. oktober er meget nu uklart.

Det der står klart, er de grusomheder, der fandt sted den dag og siden, og de grusomheder, der vil komme. Vil verden se passivt til, som den gjorde under den første Irak-krig i 1991 og dens efterspil, og se på det nådesløse drab på børn, som den gjorde dengang, da 500.000 irakiske børn blev myrdet gennem sanktioner og krig i løbet af fem år? Den 12. maj 1996 svarede USA's udenrigsminister Madeleine Albright korrespondenten Lesley Stahl, at "det er flere børn, end der døde i Hiroshima", og sagde: "Jeg synes, det er et meget svært valg. Men prisen, den synes vi, er det værd."

Hvem er det "vi", som Albright talte om? Omfattede det befolkningen i USA eller Europa dengang? Omfatter det dig nu? Tror du virkelig, eller accepterer du, at civilbefolkningen i Gaza, eller hvor som helst, skal fjernes og sendes til et andet land som følge af et "9/11"-lignende angreb på Israel af styrker, som vi har fået at vide blev støttet økonomisk og på anden vis af Netanyahu, m.fl.

I en makaber "skæbnens ironi" skal næsten 2 millioner mennesker nu fordrives af hærene i den nation, hvis forfædre selv blev fordrevet, og hele deres samfund udryddet, igen og igen, stort set overalt i verden. De britiske kolonialister fra det 19. og 20. århundrede, som tegnede linjerne for denne nuværende konflikt på kort i 1916 og 1917, kunne ikke være mere tilfredse. Men kolonialismen er forbi – eller burde være det. Militært fremtvungne folkevandringer skal bekæmpes kraftigt overalt i verden, uanset den tilsyneladende begrundelse. Den ene grusomhed burde ikke svare til den anden. Den barbariske "udrensingsvold", som Hamas udøvede den 7.

oktober, må fordømmes af alle – men at dræbe tusindvis af syge, ældre og unge som “følgeskader i forbindelse med retfærdig gengældelse” er en modgift, der er værre end sygdommen. Det vil sikre, at sygdommen ikke bliver kureret, men i stedet vil sprede sig.

Da Yitzhak Rabin, der som israelsk forsvarsminister kæmpede mod palæstinenserne under intifadaen i 1987-93, indså, som en af hans ledende officerer udtrykte det, at “dybt i mit hjerte ved jeg, at det vi gør vil få andre til at reagere voldsomt mod os som hævn,” ændrede han sin tilgang. Rabin sagde i sin tale i juli 1992, efter at han var blevet premierminister en måned tidligere: “Sikkerhed er ikke en kampvogn, et fly eller et missilskib. Sikkerhed er også en mands uddannelse, bolig, skoler, gaden og nabolaget, det samfund, han er vokset op i. Og sikkerhed er også den mands liv. Og sikkerhed er også den mands håb.”

Premierminister Rabin og udenrigsminister Shimon Peres begyndte den hemmelige Oslo-fredsftaleproces med Den Palæstinensiske Befrielsesorganisation og underskrev en erklæring i Det Hvide Hus den 13. september 1993. Der sagde Rabin: “Vi, som er kommet fra et land, hvor forældre begraver deres børn, vi, som har kæmpet mod jer, palæstinenserne, vi siger til jer i dag med høj og klar stemme: Nok blod og tårer, nok!” Rabins mest varige ord blev udtalt senere, i hans berømte skål for hele menneskeheden: Lad os skåle for “dem, der har modet til at ændre deres aksiomer.”

Rabin blev myrdet af israelske religiøse ekstremister – eller var det “International Assassination Bureau”, de mennesker, der dræbte Mohandas Gandhi, John F. Kennedy, Martin Luther King og mange, mange andre? Mindet om Yitzhak Rabin bør præge efterforskningen af begivenhederne den 7. oktober. Der er noget andet, der bør gøres i den martrede Rabins navn og i den martrede fredsproces, som han gav sit liv for.

Der må være en fredspakke, en “Oase-Plan”, som i stedet for at

sprede våben giver økonomisk stabilitet og endda velstand til befolkningen i Sydvestasien, herunder palæstinenserne. Medmindre man sætter, ikke støvler på jorden, men skovle i jorden, vil man aldrig få rødderne til had og splittelse i hele området rykket op med rode, rødder, der går forud for og er endnu dybere indlejret end dagens Israel-Palæstina-konflikt. Avanceret energi-, vand- og transportinfrastruktur for hele Sydvestasien vil være et centralt element, som håbet kan samles om.

Vi må tage ved lære af den nye "Kolonialismen er forbi"-bevægelse, som er BRIKS (Brasilien, Rusland, Indien, Kina, Sydafrika) -Plus-nationerne i verden. De sydvestasiatiske og afrikanske nationer Egypten, Saudi-Arabien, De forenede arabiske Emirater, Etiopien og Iran er alle på vej til at tilslutte sig BRIKS. Det vil bidrage til at give det Globale Syd en stemme i stedet for kun det "Globale NATO", som er domineret af Europas gamle imperialisme plus USA's selvdestruktive udenrigs- og finanspolitik.

Vi må øjeblikkeligt gøre det, som Kina og andre nationer foreslår. Vi må stoppe den tvungne migration fra Gaza. Vi må stoppe de daglige drab gennem en våbenhvile, og endog før dette, med alle tilgængelige midler. FN skal håndhæve sin resolution 242, som blev vedtaget den 22. november 1967 og bekræftet af Israel den 1. maj 1968, og som består af to forslag: "(i) Tilbagetrækning af Israels væbnede styrker fra territorier besat i den seneste konflikt; (ii) Ophør af alle krav eller tilstande af krigsførelse og respekt for og anerkendelse af suverænitet, territorial integritet og politisk uafhængighed for alle stater i området og deres ret til at leve i fred inden for sikre og anerkendte grænser uden trusler eller magtanvendelse."

Men lad det være klart: Der er ingen mulighed for rent faktisk at løse den britiske imperialismes "Mellemøstkrise" uden den slags langsigtede, omhyggelige, endog kedelige overvejelser, der fandt sted fra 1644-48 i Westfalen, Tyskland, for at

afslutte den morderiske Trediveårskrig i Europa.

I en tale på Central Connecticut State University i 2009 udtrykte økonom og statsmanden Lyndon LaRouche det på denne måde:

“Der er en løsning, en principiel løsning. Og løsningen er: Gør en ende på dette forbandede imperialistiske system! Og forstå at vi som folk må udvikle vores åndelige kultur, det vil sige menneskehedenes kreative kræfter, for at videreudvikle menneskeheden fra en eller anden brutal karakter ved et lejrbål for en million år siden eller deromkring, til menneskeheden, som vi ønsker, at menneskeheden skal udvikle sig i dag. Det er det, det drejer sig om.”

LaRouches løsningskoncept kræver en ændring i aksiomerne. Princip ti i Schiller Instituttets grundlægger Helga Zepp-LaRouches “Ti principper for en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur”, skrevet i november 2022 efter udbruddet af krigen mellem NATO og Rusland i Ukraine, gentager det: “Den grundlæggende antagelse for det nye paradigme er, at mennesket er fundamentalt godt og i stand til uendeligt at perfektionere sit sinds kreativitet og sin sjæls skønhed, og at det er den mest avancerede geologiske kraft i universet, hvilket beviser, at sindets lovmæssighed og det fysiske univers er i overensstemmelse og samhørighed, og at alt ondt er resultatet af manglende udvikling og derfor kan overvindes.” Det er det princip, der skal erstatte de selvmorderiske aksiomer, som nu opretholdes af de dødsdømte stridende parter i “Israel-Palæstina-konflikten”, der ikke kan vindes.

Men Lyndon LaRouche advarede også: “I mellemtiden vil vi kæmpe. Vi vil gøre alt for at få fred i dette område, for vi ønsker at stoppe drabene. Men vi vil ikke sige til nogen, at vi har en løsning, som vil blive accepteret, og som vil fungere. Vi vil sige, at vi har en håbløs sag, og at vi vil fortsætte med at kæmpe for den.”

Den håbløse sag er fredens sag. En anden kriger for fred, den amerikanske præsident John F. Kennedy, sagde det på denne måde på American University den 10. juni 1963: "For det første: Lad os undersøge vores holdning til selve freden. Alt for mange af os tror, at det er umuligt. Alt for mange tror, det er uvirkeligt. Men det er en farlig, taberagtig tro. Den fører til den konklusion, at krig er uundgåelig – at menneskeheden er dødsdømt – at vi er grebet af kræfter, vi ikke kan kontrollere.

"Vi behøver ikke at acceptere det synspunkt. Vores problemer er menneskeskabte – derfor kan de løses af mennesket. Og mennesket kan være lige så stort, som det vil. Intet problem i menneskets skæbne ligger uden for menneskets rækkevidde. Menneskets fornuft og ånd har ofte løst det tilsyneladende uløselige – og vi tror på, at de kan gøre det igen."

Alternativet til John F. Kennedys, Yitzhak Rabins, Martin Luther Kings, Mahatma Gandhis og andres "tåbelige" stræben efter fred er Tredje Verdenskrig, en krig, som allerede er begyndt nu. Vi er allerede "blevet Døden, ødelæggeren af verdener." Spørgsmålet er: Har vi, ligesom Yitzhak Rabin, modet til at ændre vores aksiomer i tide til at vende det, vi allerede har påbegyndt?